

No hi ha llibre important

Parlem de *Mirall inhumà*, el dietari de Joan Granés. Referint-se als escriptors de Palafrugell, Xavi Xargay va dir que Granés era l'intel·lectual més brillant de tots. A hores d'ara, tothom deu saber que Javier Cercas va elogiar-lo i que va obsessionar-s'hi fa uns anys. Quim Torra, que fa una feina immensa a Acontravent i que és qui ha editat aquest dietari, m'ha escrit en un missatge que Granés «és una sorpresa brutal. Pensar el que escrivia aquell home als divuit anys! Veient els Granés, Ferran, Fermí Vergés, les revistes de Palafrugell, un acaba entenent que un Josep Pla tampoc no surt perquè sí». Però Granés no va publicar mai res a la premsa local. Sí que s'ho va plantejar; Xargay ho indicava a *Escriptors de Palafrugell*, en un apunt biogràfic que, com l'article que va escriure Cercas sobre Granés, podem trobar en aquesta edició d'Acontravent: «Ara mateix tinc ganes d'anar a veure en Joan Linares, per demanar-li de publicar un o més articles al Baix [Empordà]». Però no ho va fer mai. Potser ho hauria acabat fent, però Granés era tuberculós i va morir als 22 anys a causa d'una grip. Feia uns mesos que vivia a Barcelona i que havia començat a escriure a *La Nau* gràcies a la seva relació amb Joan Estelrich. «Per altra part a mi no em lliga res a Palafrugell. Cap diversió, cap amistat. L'única Rosa, a la qual tant estimo, és fora, a París, amb el seu germà», va escriure. La Rosa que estimava era Rosa Pla. Però ens hem d'agafar aquesta afirmació sobre Palafrugell com una decisió definitiva? Als 22 anys, Josep Pla no hauria pogut escriure el mateix? I Àngel Ferran? No va ser el primer de tots tres d'anar a Barcelona? Del Palafrugell literari quasi tot el que sabem és gràcies a Xavi Xargay. *Escriptors a Palafrugell* és un llibre excel·lent. L'he recomanat moltes vegades. Altres vegades he dit que algú hauria d'estirar alguns dels molts fils

Presentacions

Qui creu encara en les presentacions de llibres? Tantes com se'n fan i tan poca gent com hi va! No podríem aconseguir que els mitjans de comunicació parlessin dels nous llibres sense necessitat de fer moure a ningú? Ni a autors, ni a editors, ni a amics, ni a periodistes?

MARC VICENS

que hi ha. Podria explicar-nos, per exemple, més a fons les relacions d'Estelrich amb Palafrugell o els últims anys de Joan Linares a l'exili a Mèxic, quan publicava el *Full Català*. Però *Escriptors a Palafrugell* acaba amb una citació de Josep Pla que sempre he trobat injusta. Potser perquè Pla hi parla de poesia, tot i que aquest gènere no va interessar-l'hi mai. Potser perquè hi parla de la poesia de la Bisbal, que és el lloc on vaig néixer. Hi acaba escrivint que aquelles poesies són «d'una inqüestionable i explícita mediocritat. Potser l'error ha consistit a limitar massa les coses». No vulguem limitar-les ara amb Joan Granés. «No llegir una ratlla més a la manera de sempre, és a dir, lectura de matar el temps on les guspies de l'esperit satisfan. Cal llegir per moure l'esperit. És l'activitat del propi esperit el que té un valor, no la lectura. No hi ha llibre important, sinó lector important». Un home capaç d'escriure un fragment com aquest val molt la pena. Però un home que mor als 22 anys és un home mancat. Llegiré el seu dietari amb molt de gust, però no perquè va néixer a Palafrugell o perquè no va tenir prou temps per escriure quasi res. Com sí que fan alguns, miraré de no caure en l'error de pensar que els escriptors que no escriuen són millors que els que deixen una obra.